

fin. pokladny pro XIII. okres ve Vídni, takže ohledně jeho sluší vyrozuměti tuto a ohledně útrat fin. prokuraturu ve Vídni.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 25. února 1908 (číslo neudáno).
Dr. Peka.

Jest vymáhající věřitel povinen k náhradě nákladů vzešlých výkonem exekuce proti dlužníku nepravému?

Na návrh jistého vymáhajícího věřitele, aby mu byla povolena na základě právoplatného rozsudku mobilární exekuce proti J. N., »úředníku« v L., jakožto dlužníkovi, vydal processní soud usnesení exekuci povolující a dožádal okresní soud v L. za její výkon. Soud tento výkon nařídil. Poněvadž mu však podal výkonný orgán zprávu, že se dlužník přestěhoval podle odhlašovacího lístku do M., odstoupil záležitost okresnímu soudu v M. Soudem tímto byla pak exekuce povolena vskutku vykonána, avšak na osobě nepravé, jež měla s dlužníkem jen stejné jméno a příjmení a byla poštovním expedientem. Osoba tato podala jak proti usnesení exekuci povolujícímu, tak i proti výkonu exekuce rekurs, vzala jej však zpět, když vymáhající věřitel, zjistiv, že tu jde skutečně o omyl v osobě, sám za zrušení její zažádal. Útraty, jež nepravému dlužníkovi kroky těmi povstaly, účtoval týž proti vymáhajícímu věřiteli a první soudce mu je proti němu vskutku přisoudil.

Soud rekursní však stížnosti vymáhajícího věřitele vyhověl a návrh na přisouzení uvedených útrat proti vymáhajícímu věřiteli zamítl. V

d ů v o d e c h

praví:

Žádost poštovního expedienta J. N., aby mu byly přisouzeny proti vymáhajícímu věřiteli útraty, které mu vznikly tím, že exekuce povolena vykonána proti němu pouze omylem, jest neopodstatněna. Především byly náklady ty k ochraně práv žadatelových nadobro a veskrz zbytečnými. Jednoduchá cesta k soudu by byla vystačila k odpomoci od neospravedlněného zájmu po rozumu § 68. ex. ř. Prostředek rekursu proti povolení a výkonu exekuce, kterého užil J. N. k ochraně svých práv, účeli svému nevyhovoval a byl při nejmenším zbytečným. Útraty vymáhané vznikly ale vesměs tímto rekusem a jeho vzetím zpět. — Povinnost vymáhajícího věřitele ku náhradě útrat, které vznikly třetím osobám z příčiny exekuce vedené, předpokládá ale vedle toho nutně také zavinění vymáhajícího věřitele a nemůže býti založena náhodami nevypočitatelnými. Ve případě našem nezavdal vymáhající věřitel pražádné příčiny k omylu, který se přihodil exekučnímu soudu pokud se týče výkonnému orgánu a navrhl ihned, jakmile se o něm dozvěděl, zru-

šení exekuce. Usnesení soudu prvního bylo tudíž v tomto smyslu změněno.

Nejvyšší dvůr soudní rozhodnutí toto potvrdil a praví ve svých

d ů v o d e c h :

Soudu rekursnímu nelze přisvědčiti v tom, že by tu byla vystačila dohlédací stížnost podle § 68. ex. ř. Stížnost taková má totiž místo pouze tehdy, cítí-li se někdo býti stíženým nějakým krokem exekučního výkonu, zvláště pak řízením neb opatřením, jehož dbal výkonný orgán při nějakém úředním výkonu; tomu tak však ve případě našem není. Rekurs byl tudíž ovšem správným prostředkem. Z toho neplyne však ještě, že je vymáhající věřitel povinen náklady na něj nahraditi. Ve směru tomto bylo uváženo toto: V žalobě se označuje žalovaný jako J. N., úředník v K. V rozsudku se uvádí však L. jakožto jeho bydliště. Vymáhající věřitel učinil svůj exekuční návrh tudíž zcela správně proti J. N. v L. a okresní soud v L. byl dožádán za výkon. Poněvadž však podána soudu tomuto zpráva, že se »dlužník« přestěhoval podle odhlašovacího lístku do M., odstoupena záležitost okresnímu soudu tamže bez přičinění vymáhajícího věřitele a tak se stalo, že byla exekuce vykonána proti stěžovateli. Toto vše, jakož i náklad, který povstal provedením exekuce jest náhodou, jež stihá podle § 1311. vš. z. o. toho, v jehož majetku se udála, tudíž stěžovatele. Vymáhající věřitel by ručil podle zmíněného místa zákona za škodu povstalou jen tehdy, kdyby byl vyvolal náhodu tu nějakým zaviněním. To se však nestalo, jak bylo nahoře již ukázáno.

(Rozh. ze dne 9. října 1907 č. 12.537.)

K. Kolací.

Společenstvo může si z vyplaceného obnosu podílu sraziti vše, co je člen dlužen. Nejasnost stanov. Soud rekursní je oprávněn samostatně nové výtky stanovám společenstva činiti. Lhůta výpovědní může na určitou dobu býti vyloučena.

C. k. krajský soud v J. jako soud rejstřík vedoucí, odepřel usnesením ze dne 12. května 1908 č. j. ^{Firm. 422} _{Spl. IV. 302/14} zápis změny čl. 7. stanov Podkrkonošského perlařského družstva v H., zapsaného společenstva s ruč. obmezeným, podle něhož výpověď podílů až do konce r. 1913 vyloučena býti má — poněvadž odporuje článek ten § 54. zák. ze dne 9. dubna 1873, jenž je sice zařazen mezi zvláštní ustanovení o společenstvech s ruč. neobmezeným, platí-li o těchto, ale platí tím spíše o společenstvech s ruč. obm. — ostatní usnesené změny stanov ale zapsal.

Rekursu společenstvem do tohoto usnesení podanému c. k. vrchní zem. soud. v král. Českém jako soud rekursní usne-